אשת הדרקון גורצ'ין

יורי קובל (1938 –1995)

חיו פעם שלושה אחים. לכל אחד היו שני כלבים נאמנים. ויום אחד שלושת האחים עם ששת הכלבים החליטו לצאת לדרך ולחפש את מזלם. הם הגיעו לפרשת דרכים ושם נפרדו. הבכור הלך ימינה עם שני הכלבים שלו, האמצעי שמאלה, והצעיר, עם שני הכלבים, הלך ישר אל ארמונו של המלך.

אלא שבארמון המלך שררה אז בהלה. בחצר הסתובב הדרקון גורצ'ין בעל תשעה ראשים.

"מלך!" צעק הדרקון "מסור לי את הבת שלך מיד. אחרת אשמיד את הארמון שלך יחד עם כל העיר שסביב!"

המלך והנסיכה בפחד גדול הביטו מהחלון ולא ידעו מה לעשות.

"אל תפחדי!" קרא הדרקון גורצ'ין "תבואי אתי לקרקעית הים ואראה לך את אוסף הפנינים שלי!"

"הי, גורצ'ין" קרא האח הצעיר "לשם מה לך הנסיכה? אמנם יש לך תשעה ראשים אבל הם כולם טיפשים!"

הדרקון גורצ'ין התרגז נורא ורצה כבר לחסל את החוצפן, אבל אז קפצו עליו הכלבים של האח הצעיר, ואחד תפס אותו בזנב והשני בגרון. הדרקון גורצ'ין לא הספיק להסתובב כשהאח

הצעיר שלף את חרבו וכרת את כל תשעה הראשים שלו זה אחרי זה "הך-הך-הך!..."
המלך יצא מהארמון לחצר וקרא "הידד!" ואחריו מיד יצאה הנסיכה. היא הסתכלה על האח הצעיר והתאהבה בו במקום. והאח הצעיר הושיט לה יד

ואמר:
"כמה נעים להכיר אתך!"
בלי להרבות במילים, תוך שבוע התקיימה כבר

החתונה והאח הצעיר התחיל לחיות עם הנסיכה בקומה העליונה של ארמון המלך.
אבל יום אחד הוא הלך לטייל עם הכלבים שלו על שפת הים, והנסיכה נשארה בבית. וכשהוא רק הגיע לים גל אדיר התרומם מים ועלה על החוף. המים התפזרו על החול ומהם יצאה אישה בעלת מראה מפחיד, פנים ירוקים, צמות קלועות מאצות ים שונות.
"בסוף!" היא קראה "בסוף השגתי אתך! למה

הרגת את בעלי בן תשעה הראשים?"
היא הניפה צמה אחת ובתוך רגע האח הצעיר, יחד עם הכלבים שלו, הפכו לשלוש אבנים גדולות.

אשת גורצ'ין צחקה בנחת וחזרה למים והאבנים נשארו על החוף. הן נראו כאילו שוכבות שם כבר שנים רבות, מכוסות באלמוגים מתים ואצות הים.
לאחר יומיים הגיע לארמון המלך האח האמצעי. הנסיכה האומללה סיפרה לו מה קרה לאחיו, והוא החליט להציל אותו.

אך כשרק הגיע לחוף הים, אשתו של הדרקון גורצ'ין קפצה שוב מהגלים.
"באת לחפש את אחיך?" שאלה, והוא לא הספיק לענות דבר כשהיא הניפה את הצמה ועוד שלושה אבנים שכבו על החוף.
לא עבר זמן רב כשהדבר נודע לאח הבכור. גם

הוא בא לארמון המלך עם הכלבים שלו וגם הוא יצא לחוף הים, אבל הלך ובזהירות ולא התקרב יותר מדי למים. בשקט הביט על החוף. ראה – על החול מונחות שש אבנים, שטופות במי ים, מכוסות באצות, ורק כשמסתכלים היטב אפשר להבחין ששתיים מהן דומות לבני אדם והאחרות לכלבים. אך הוא לא הספיק לבחון אותן כשגל גדול של מי ים יצא לחוף, התפזר על החול וממנו יצאה אשת הדרקון גורצ'ין.
האח הגדול לא נבהל ורק אמר:
"הו! כמה שאת יפה!"
אשת הדרקון גורצ'ין התבלבלה. עוד מעולם לא אמר לה מישהו כי היא יפה. ולא הספיקה להתעשת כשהתנפלו עליה שני הכלבים של האח הבכור, תפסו אותה בשרוולים והתחילו למשוך, זה לצד אחד, זה לצד שני. ואשת הדרקון גורצ'ין התפרקה וממנה יצאו שתי בחורות צעירות, כה יפות וצנועות, שהיה ממש נעים לראותן. איזה פלא! האח הבכור נעלם דום.

ואז צעירה אחת ניגשה לאבנים שעל החוף ונגעה בהן בשרביט אם הפנינה. ששת האבנים התחילו להתנועע, נפלו מהם האצות והחול, ושני האחים קמו לתחייה יחד עם הכלבים שלהם.
התחילו האחים לשמוח, להתחבק ולהתנשק, ואחר כך הלכו כולם לארמון המלך.
"הידד!" קרא המלך, "הידד!" קראה הנסיכה.
והאח הבכור, והאח האמצעי לא חיכו הרבה והתחתנו עם שתי הצעירות שיצאו מאשתו של הדרקון גורצ'ין.
ומה שמוזר – המשיכו לחיות באושר ועושר!